

N:o 31.

Af herr **G. Andersson**, med förslag till ändrad lydelse af 23 § riksdagsordningen.

Riksdagsordningens 23 § tillägger hvarje ledamot af Andra Kammaren af statsmedel ersättning för resekostnad till och ifrån Riksdagen samt i dagtraktamente 10 riksdaler, hvilket dock ej må öfverstiga sammanlagdt 1,200 riksdaler.

Vid flera föregående riksdagar hafva motioner väckts derom, att förutnämnda dagtraktamente eller arfvode skulle, såsom varande för högt tilltaget, nedsättas. För min del kan jag dock ej finna skäl till sådan nedsättning beträffande kammarens ledamöter i allmänhet, men väl för några bland dem.

De af kammarens ledamöter, som ej äro bosatta i Stockholm, känna naturligtvis tyngden af riksdagsbesväret långt mera än de i hufvudstaden boende, hvilka, utan att lemna hemmet, kunna medan Riksdagen varar till ganska väsentlig del sköta jemte riksdagsgöromålen äfven egna angelägenheter, hvadan dessas riksdagsmannaskap rätteligen kunde hänföras till sådana förtroendeuppdrag, som hvarje sann fosterlandsvän, äfven utan all ersättning, borde anses skyldig att åtaga sig. Detta vore dock må hända att gå för långt och skulle någon gång kunna verka till utestängande från riksdagsmannaskapet af därför synnerligen lämpliga personer. Men då allmän praxis varit, vid bestämmande af arfvoden till ledamöter i de af Kongl. Maj:t tillsatta komitéer, att ledamot, som varit bosatt inom Stockholm, haft hälften så stort arfvode som öfrige ledamöter inom samma komité, torde enahanda grund för arfvodets bestämmande äfven böra göras gällande för ledamöter af Riksdagens Andra Kammare.

Många riksdagsmän tala så ofta och så vackert om nödvändigheten att hushålla med statens medel, ja, det är för mången af dem dagens lösen och hufvudskäl vid frågors bedömande. Från dem, som så tala, bör man väl nu hafva att påräkna stöd, då den här omhandlade arfvodesfrågan kommer till öfvervägande; ty vill man allvarligt lägga i dagen nödvändigheten att hushålla, så gäller om någonsin den gamla grundsatsen, »att man skall göra början med sig sjelf».

Den summa, som i detta fall kunde inbesparas, är icke så obetydlig. Den uppgår årligen till 14,400 kronor och således för en riksdagsperiod till 43,200 kronor.

Bih. till Riksd. Prot. 1892. 1 Saml. 2 Afd. 1 Band. 9 Häft. (N:o 31.)

Arfvodet bör väl vara ämnadt att betäcka riksdagsmannens verkliga kostnad eller uppoffringar för uppdragets utförande, och det bör icke vara större, än det för detta ändamål kräfves, på det icke personer må dragas till riksdagsmannaskapet för detta arfvodes skull.

Då det enligt min tanke är nödigt, rättvist och nyttigt, att det ifrågasvarande arfvodet bestämmes med hänsyn till en sådan uppfattning som den nyssnämnda, vågar jag vördsamt hemställa, det Riksdagen måtte antaga nedanstående förslag till ändring af 23 § riksdagsordningen att hvila till vidare grundlagsenlig behandling:

§ 23.

Mom. 1. Ledamot af Andra Kammaren, som icke är bosatt i stad, der Riksdag hålles, åtnjuter af statsmedel ersättning för resekostnad till och från riksdagen samt arfvode af ett tusen tvåhundra riksdaler för hvarje lagtima riksdag; dock att, när antingen Konungen upplöser riksdag, innan den varit fyra månader tillsammans, eller ledamot af kammaren eljest afgår från sin befattning under riksdagen, innan så lång tid af dess sammanträde förflutit, så ock under urtima riksdag, kammarens ledamot undfår, jemte resekostnadsersättning, i dagtraktamente tio riksdaler, hvilket dock ej må öfverstiga sammanlagdt ett tusen tvåhundra riksdaler. Ledamot af Andra Kammaren, som är bosatt i stad, der Riksdag hålles, åtnjuter af statsmedel i arfvode eller i dagtraktamente, der sådant eger rum, hälften af hvad ofvan är sagdt.

Mom. 2. Den ledamot af kammaren, som icke i rätt tid vid riksdagen sig inställer, skall för hvarje dag han uteblifver vara förlustig af arfvodet ett belopp, som motsvarar det honom enligt nästföregående mom. tillkommande dagtraktamente.

Stockholm den 12 mars 1892.

G. Andersson.